

[A. C. Normann.]

anede, hvad der forestod, da de hin dag indfandt sig på Christiansborg.

Jeg tvivler om, at en politik, der yderligere øger det allerede stærkt stigende forbrug, vil få tilslutning hos nogen ansvarlig økonomisk kyndig eller ret længe vil være i stand til at vække interesse hos venstres menige vælgere i de frie erhverv. Det har jo også været en lidt mærkelig og chokerende oplevelse at høre, at ledende erhvervsfolk afsiger en så sikker og fældende dom over oppositionens principper, som tilfældet er. Det sætter alvoren i hele foretagendet i et nyt og mærkeligt lys, at samme dag, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen i et blad erklærer sig helt enig med Grosserer-Societetets direktør Jernert, erklærer det ærede medlem hr. Poul Sørensen sig ganske uenig med denne. Hvad er det så, de to ærede partiformænd er så indbyrdes uenige om? Det er noget, som trænger til en kommentar.

Jeg tror faktisk, at hvis de to ærede partier nu havde nøjedes med et mere realistisk beløb i skattenedsættelse end 800 mill. kr., samtidig med at de altså kræver forsvaret gjort meget dyrere, ville en sådan politik have været farligere for regeringen end den, de nu går ind for. Det foreliggende forslag, tror jeg, betragtes i al ligegyldighed som en for banal valgmanøvre. Jeg synes, at vi trods alle ønsker om at takkes alle dele af befolkningen — og det er jo ønsker, der er forståelige og for den sags skyld også prisværdige i sig selv, fordi det jo er befolkningen, der har anmodet os om at tage os af dens anliggender — burde se det som vor opgave at varetage befolkningens interesser på adskilligt længere sigt end til valgdagen. Hvis vi kan være enige om dette, må opgaven for den økonomiske politik være at imødegå den fare for ny inflation, der truer som følge af det øgede forbrug.

Nu er det jo kun godt, at forbruget stiger og levestandarden stiger, når det ellers sker i takt med øgede frembringelser, ja, det er selve formålet med den økonomiske politik at

bidrage til en forbedret levestandard. Men hvor dyre er nu ikke vore erfaringer om omkostningsstigninger i de tidligere år, omkostningsstigninger, der er kommet som følge af, at vi tidligere har skabt et købebehov, som produktionen ikke kunne dække. Arbejdere og funktionærer har betalt derfor med mangel på arbejde, industri og håndværk har betalt derfor med nedsat konkurrenceevne og tabte markeder, handelen har betalt derfor med for ringe vareudbud og leverandører, der ingen hensyn behøvede at tage, og landbruget og fiskeriet har betalt derfor gennem omkostningsstigninger, som de ingen steder kunne finde kompensation for. Og endelig har skatteyderne betalt i form af bestandige kriseskatter, i oppositionens regeringsperiode f. eks. med en stigning på over 1 milliard kr.

I sandhed, det er forståeligt, at erhvervsledere i dag, der præsenteres for oppositionens forslag om at pumpe 1 milliard kroner ud i købekraften, slår syv kors for sig ved tanken om, at disse ulykker igen skulle ramme erhvervslivet. Når derfor det ærede medlem hr. Erik Eriksen betegner engros-handelens formand som en mand, der hopper på limpinden, synes jeg, at denne karakteristik er ilde anbragt.

Men lad det nu være, hvad det vil. Værre er det efter min opfattelse, at oppositionens egne ikke kan levere et økonomisk begrundet forsvar for denne såkaldte plan. Det ærede medlem hr. Poul Møller, der, så vidt jeg da tidligere har fået indtryk af, er i besiddelse af en ganske god portion økonomisk indsigt, lyste af dårlig samvittighed, da han skulle forklare forslaget sine virkninger, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen, ja, han undlod næsten helt at forklare og forsvare.

Jeg gjorde mig for et stykke tid siden den fornøjelse at læse den gamle norske politiker Hambros bog, som hedder „Statsmænd og statister“. Hambro giver her en skildring af engelsk politik, der er meget levende og morsom. Han, som i parentes bemærket ikke satte Churchill ret højt, minder om,